

# तिमी मेरो हिरो हौं ।



बालबालिकाले कोभिड-१९  
सित कसरी लड्न सक्छन्?

**IASC**  
Inter-Agency Standing Committee

## “तिमी मेरो हिरो हौ” का बारे

यो पुस्तक Inter-Agency Standing Committee Reference Group on Mental Health and Psychosocial Support in Emergency Settings (IASC MHPSS RG) द्वारा विकसित पारिएको परियोजना अन्तर्गत पर्दछ। १०४ देशका अभिभावक, हेरचाहकर्ता, शिक्षक र बालबालिका लगायत विश्वव्यापी, क्षेत्रीय तथा देश भित्रका (IASC MHPSS RG) सदस्य एजेन्सीहरूका विज्ञ र अन्यले यस परियोजनालाई सहयोग गरेका छन्। कोभिड-१९ को महामारीको बेला बालबालिकाको मानसिक स्वास्थ्य र मनोसामाजिक आवश्यकताहरूको आँकलन गर्न अरबी, अंग्रेजी, इटालियन, फ्रान्सेली र स्पेनिश भाषाहरूमा एउटा सर्वेक्षण गरिएको थियो। सर्वेक्षणको परिणामहरूको आधारमा, कथाको माध्यमबाट, आवश्यक विषयहरूलाई सम्बोधन गर्ने गरी एउटा रूपरेखा तयार पारिएको थियो। कोभिड-१९ बाट प्रभावित धेरै देशहरूमा बालबालिकालाई कथावाचनको माध्यमबाट यो पुस्तक साभा गरिएको थियो। बालबालिका, अभिभावक र हेरचाहकर्ताहरूबाट आएको प्रतिक्रियाहरूलाई समीक्षा गरेर यो कथालाई पूऱ: अद्यावधिक गरिएको थियो।

विश्व भरका १७,०० भन्दा बढी बालबालिका, अभिभावकहरू, स्याहारकर्ताहरू र शिक्षकहरूले कोभिड-१९ महामारीको सामना कसरी गरिरहेका छन् भन्ने बारे हामीलाई बताएका थिए। यी सबै बालबालिका, उनीहरूका अभिभावक, हेरचाहकर्ता र शिक्षकहरूलाई हाम्रो सर्वेक्षण पूरा गर्न र यस कथालाई प्रभावकारी पार्नको लागि गन्ँभएको सहयोगका लागि धेरै धन्यवाद।

IASC MHPSS RG यस कथाको स्क्रिप्ट लेखन र चित्रणको लागि हेलेन पाटकलाई धन्यवाद दिन चाहन्छ।

© IASC, 2020. यो प्रकाशन Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0 IGO इजाजतपत्र (CC BY-NC-SA 3.0 IGO; <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/igo>) अन्तर्गत प्रकाशित गरिएको थियो। यस इजाजतपत्रका शर्तहरू अन्तर्गत, उचित रूपमा उद्धृत गरेर यो पुस्तकलाई पूऱ: उत्पादन गर्न, अनुवाद गर्न र गैरव्यावसायिक उद्देश्यका लागि परिमार्जित गर्न सकिनेछ।

## परिचय

“तिमी मेरो हिरो हौ”, संसारभरिका कोभिड-१९ महामारीबाट प्रभावित बालबालिकाका लागि लेखिएको पुस्तक हो ।

“तिमी मेरो हिरो हौ” बालबालिकासँगै बसेर वा बालबालिकाको सानो समूहको साथमा बसेर उनीहरूको लागि अभिभावक, हेरचाहकर्ता वा शिक्षकले पढ्नुपर्दछ । बालबालिकालाई यो पुस्तक आमाबुबा, हेरचाहकर्ता वा शिक्षकको साथ र सहयोग बिना एकलै पढ्न प्रोत्साहित गरिदैन । “नायकहरूका लागि कार्यहरू” (पछि प्रकाशित हुने) पूरक गाईडले कोभिड-१९ सम्बन्धित विषयहरूलाई सम्बोधन गर्न, बालबालिकाको भावनाहरूलाई व्यवस्थापन गर्न, साथै बालबालिकाको लागि पुस्तकमा आधारित भएर सहयोग गर्ने पूरक गतिविधिहरूको लागि सहयोग प्रदान गर्दछ ।

## अनुवाद

सन्दर्भ समूह आफैले अरबी, चिनियाँ, फ्रान्सेली, रूसी, र स्पेनिश भाषाहरूमा अनुवाद गर्न सम्भव्य गर्नेछ । मानसिक स्वास्थ्य र मनोसामाजिक सहयोगका लागि IASC सन्दर्भ समूहलाई अन्य भाषाहरूमा अनुवाद सम्भव्यको लागि (MHPSS) ([mhpss.refgroup@gmail.com](mailto:mhpss.refgroup@gmail.com)) मा सम्पर्क गर्नुहोस । सबै अनुवादहरू IASC सन्दर्भ समूहको वेबसाइटमा पोस्ट गरिनेछ ।

यदि तपाईं यो पुस्तकलाई अनुवाद गर्न वा परिमार्जन गर्न चाहनुहुन्छ भने, कृपया निम्न कुराहरूमा ध्यान दिनुहोस् :

- यो पुस्तकमा तपाईंको आफ्नो लोगो (वा दातृ निकायको लोगो) थजे अनुमति छैन ।
- परिमार्जित गर्ने क्रममा (जस्तै, शब्द वा चित्रहरूमा परिवर्तन गरे), IASC को लोगो प्रयोग गर्ने अनुमति छैन । यस्तो कुनै पनि कार्यका लागि IASC ले कुनै संगठन, उत्पादनहरू वा सेवाहरूलाई समर्थन गर्दैन ।
- तपाईंले क्रिएटिभ कमन्स वा सो सरहको इजाजतपत्र अन्तर्गत तपाईंको अनुवाद वा परिमार्जित प्रतिको लागि इजाजतपत्र लिनु पर्दछ । CC BY-NC-SA 4.0 Waa 3.0 लाई विशेष सुभाव गरिन्छ । अनुकुल संगतको इजाजतपत्रहरूको सूची निम्न प्रकार रहेको छ : <https://creativecommons.org/share-your-work/licensing-considerations/compatible-licenses>
- अनुवादको क्रममा तपाईंले आफ्नै भाषामा निम्न थप्नु पर्दछ: “यो अनुवाद र परिमार्जन अन्तर-एजेन्सी स्थायी समिति (IASC) द्वारा सिर्जना गरिएको होइन । IASC यस अनुवाद सहितको सामाग्री वा सत्यताको लागि जिम्मेवार छैन । मूल अंग्रेजी संस्करण “इन्टर-एजेन्सी स्थायी समिति । तिमी मेरो हिरो हौ: बालबालिकाले कोभिड-१९ सित कसरी लड्न सक्छन् !”

इजाजतपत्र: CC BY-NC-SA 3.0 IGO बाध्यकारी र प्रामाणिक संस्करण हुनेछ ।





साराको लागि उनकी आमा उनकी हीरो हुन्, किनभने उनी विश्वको सर्वश्रेष्ठ आमा र सबै भन्दा राम्रो वैज्ञानिक हुन् । तर साराको आमाले पनि कोरोना भाइरसको लागि उपचार फेला पार्न सकेकी छैनन् ।

“कोभिड १९, कस्तो देखिन्छ?” साराले आफ्नी आमालाई सोधिन् ।

“कोभिड १९, वा कोरोना भाइरस यति सानो हुन्छ, कि हामीले त्यसलाई देख्नै सक्दैनौँ । तर यो बिरामी मान्छेको खोकी र हाच्छयुवाट सर्ढी जब उनीहरूले आफ्ना वरिपरिका मान्छेहरू र चिजबिजहरूलाई छुन्छन् । बिरामी मान्छेहरूलाई ज्वरो र खोकि लाग्छ, र श्वास फेर्न असजिलो हुन सक्छ,” आमाले भन्नुभयो ।

“हामीले देख्न नसक्ने भएपछि त हामी यो भाइरस सित लड्न पनि सक्दैनौँ है आमा?” साराले सोधिन् ।

“सक्छौं नि । तर त्यसको लागि पहिला तिमी सुरक्षित रहनु पर्छ सारा । यो भाइरसले धेरै किसिमका मानिसहरूलाई असर गर्दछ । सबैले मिलेर यो भाइरससँग लड्न पनि सक्छौं । बालबालिका खास हुन्छन् र उनीहरूले पनि सहयोग गर्न सक्छन् । त्यसैले सबैको लागि तिमी आफै सुरक्षित रहनु पर्छ । तिमी मेरो हिरो बन्नु पर्छ ।”



त्यो रात, सुन्ने बेला साराले आफ्नो ओच्छ्यानमा पल्टेर आमाले भन्नुभएको कुराहरू बारे सोचिन् । उनलाई आफू हिरोजस्तो पटककै लागेन । उनी दुःखी भइन् । उनलाई स्कुल जान मन थियो तर स्कुल बन्द थियो । उनलाई आफ्ना साथीहरू भेट्न पनि मन थियो तर त्यस्तो गर्न सुरक्षित थिएन । कोरोना भाइरसले संसारलाई तर्साउन छोडोस् भन्ने सारा चाहन्थिन् ।

“हिरोसित त विभिन्न महाशक्ति हुन्छ । मसँग त के छ र?” साराले आँखा बन्द गरेर सोचिन् ।

अचानक अँध्यारोमा एउटा मसिनो स्वरले सारालाई बोलायो ।

“को हो?” साराले सुस्तरी सोधिन् ।

“तिमीलाई हिरो बन्न के चाहिन्छ, सारा?” स्वरले सोध्यो ।

“सबैलाई बचाउन पहिला आफैलाई कसरी बचाउने भन्ने कुरा संसारका सबै बालबालिकालाई बताउने कुनै उपाय खोजिरहेकी छु,” साराले भनिन् ।

“मैले तिम्रो लागि के गर्न सक्छु?” त्यो आवाजले सोध्यो ।

मलाई कुनै यस्तो चिज चाहियो जसको सहायताले म उड्न सकुँ । यस्तो चिज जसको ठूलो स्वर होस् र जसले मलाई सहयोग गर्न सकोस् ।”

चन्द्रमाको उज्यालोमा अचानक एउटा आकृति देखा पर्यो ।





“तिमी के हौ?” साराले छक्क पर्दै सोधिन्।

“म एरियो हुँ,” उसले भन्यो।

“मैले कहिल्यै पनि एरियो देखेकी थिइन्,” साराले भनिन्।

“म त सँधै यहीं थिएँ नि। म तिमै मन भित्रबाट आएको हुँ,” एरियोले भन्यो।

“तिमी मेरो साथमै छौ भने त म संसारका सबै बालबालिकालाई कोरोना भाइरसको बारेमा बताउन सक्छु। म हिरो बन्न सक्छु। तर एरियो, के यस्तो बेलामा बाहिर जान सुरक्षित होला त?” साराले सोधिन्।

“तिमी मसँग सुरक्षित रहने छौ, सारा। तिमी मसँग हुँदा तिमीलाई केही कुराले पनि असर गर्न सक्दैन,” एरियोले भन्यो।





त्यसपछि, सारा एरियोको ढाडमा बुझ चढिन् र उनीहरू कोठाको भ्यालबाट हुँदै रातिको अँध्यारो आकाशतिर उडे । उनीहरू चन्द्रमालाई नमस्कार गर्दै ताराहरू तिर उड्दै गए ।

घाम उदाएसँगै उनीहरू पीरामिडहरू भएको सुन्दर  
मरुभूमिमा ओलिए । त्यहाँ केही बालबालिका खेल्दै थिए ।  
सारा र एरियोलाई देखेर उनीहरूले खुशीले, कराउदै, हात  
हल्लाउन थाले ।

“तिमीहरूलाई स्वागत छ । मेरो नाम सलिम हो ।  
तिमीहरू यहाँ किन आएका हो? माफ गर है, हामी त  
एक मिटर टाढै बस्छौं,” उनले भने ।

साराले भनिन, “यही कारणले गर्दा हामीहरू यहाँ आएका  
हाँ । मेरो नाम सारा हो र उसको नाम एरियो हो । के  
तिमीलाई थाहा छ कि बालबालिकाले पनि आफ्ना  
छिमेकी, साथीहरू, आमाकुबा र हजुरआमा-हजुबुबाहरूलाई  
कोरोना भाइरसबाट सुरक्षित राख्न सक्छन्? त्यसको लागि  
हामीले के गनूँपूर्छ भने .....

“साबुन पानीले हात धुनु पर्छ,” सलिमले मुस्काएर भने ।  
“हामीलाई थाहा छ, सारा । हामी बिरामी हुँदा कुहिनोमा  
मुख छोपेर खोक्छौं र मानिसहरू भेट्दा हात मिलाउनुको  
सट्टा टाढैबाट हात हल्लाउँछौं । हामी भित्रै बस्ने कोशिस  
गर्छौं तर हामी भिडभाड भएको सहरमा बस्छौं र यहाँ  
सबैजना घर भित्र बसेका छैनन्,” सलिमले भने ।

“म केही सहयोग गर्न सक्छु कि? उनीहरूले कोरोना  
भाइरस त देख्न सक्दैनन् तर उनीहरूले मलाई त देख्न  
सक्छन् नि । आऊ, मेरो बुझ चढ । तर तिमीहरू दुवैजना  
एउटा एउटा पखेटामा एक मिटरको दुरीमा बस है,”  
एरियोले भन्यो ।



सारा र सलीमलाई बोकेर एरियो  
आकाशमा उड्यो । ऊ शहर वरिपरि  
उड्दै ठूलो स्वरमा गाउन थाल्यो ।

"जाऊ, आफ्ना परिवारलाई घरभित्रै बस्न  
सुरक्षित हुन्छ भनेर भन । हामीले घर  
भित्रै बसेर एक अर्काको ख्याल राख्न  
सकछौं," सलिमले कराउँदै बाटोमा भएका  
बालबालिकालाई भने ।

यो देखेर मानिसहरू छक्क परे । उनीहरू  
हात हल्लाउँदै घर भित्र जान थाले ।





एरियो अझ माथि उड्न थाल्यो ।  
सलिम खुसी हुँदै करायो । माथि  
बादलहरूको बीचमा एउटा  
हवाइजहाज उड्यो । त्यस भित्र  
भएका यात्रीहरूले उनीहरूलाई  
अचम्म मानेर हेरे ।

“अब छिडै मानिसहरूले  
केही समयको लागि यात्रा गर्न  
रोक्नु पर्छ । संसारभरिका देशहरूले  
आ-आफ्ना सीमाहरू बन्द गर्दै  
छन् । हामी पनि जहाँ छौं, त्यहाँ नै  
आफ्ना प्रियजनहरू सँगै बस्नुपर्छ,”  
सलिमले भने ।

“कति कुराहरू त फेरिए जस्तो लाग्छ ।  
कहिलेकाहीं त सोच्दा पनि डर लागेर  
आउँछ,” साराले भनिन् ।

“यस्तो बेला डर लाग्नु र अलम्लमा पनुँ स्वाभाविक नै हो, सारा ।  
मलाई डर लागदा म त विस्तारै स्वास फेछ्युँ र मुखबाट आगो प्याँक्छु ।”  
एरियोले मुखबाट ठूलो आगोको डल्लो फाल्यो ।

“तिमीहरू डर लागदा के गाछौं नि?” एरियोले सोध्यो ।

“मैले त जसलाई सम्झँदा मलाई सुरक्षित लाग्छ, उसैलाई  
सम्झन्छु,” साराले भनिन् ।



“मलाई पनि त्यस्तै लाग्छ। मैले मेरो हजुरबुबा र हजुरआमालाई समिक्न्छु। म उहाँहरूलाई धेरै समिक्न्छु। मैले उहाँहरूलाई अंगालो हाल सविदन किनभने त्यसो गर्नाले उहाँहरूलाई कोरोना भाइरस सर्न पनि सकछ। हामी उहाँहरूलाई हरेक शनिवार आइतबार भेट्ने गर्थ्यौं। तर अहिले भेट्न पाएका छैनौं,” सलिमले भने।

“के तिमीले उहाँहरूसँग फोनमा कुरा गर्न सक्दैनौ?” साराले सोधिन्।

“सक्छु नि। उहाँहरूले मलाई दिनदिनै फोन गन्हुन्छ। मैले उहाँहरूलाई दिनभरि घटेका कुराहरू सुनाउँछु। त्यसो गर्दा हामी सबैलाई राम्रो लाग्छ,“ सलिमले भने।

“एक अर्कालाई भेट्न नपाउँदा आफ्ना नजिकका मान्छेहरूको याद आउनु स्वाभाविक नै हो। हामीले उनीहरूलाई कति माया गछौं भन्ने कुरा पनि बुझाउँछ। के तिमीहरू अरु हिरोहरूलाई भेट्न चाहन्छौ?” एरियोले सोध्यो।

“चाहन्छौं नि!” सारा र सलिमले एकैचोटी भने।

“ल ठीक छ। मेरो साथी साशासँग एउटा विशेष महाशक्ति छ। ऊ भएको ठाउँमा जाओँ,” एरियोले भन्यो।





त्यसपछि उनीहरू तल तल पृथ्वीतिर उड्दै एउटा सानो गाउँमा पुगे । त्यहाँ, एउटी बालिका आफ्नो घरको बाहिर फूल टिप्पै थिइन् । एरियोको पखेटामा दुई साना बालबालिका बसेको देखेर उनलाई हाँसो लाग्यो ।

“एरियो! हामी कमितमा पनि एक मिटरको दुरीमा बस्नुपर्छ । त्यसैले परैबाट मैले तिमीलाई अंगालो हालेँ है? तिमीहरू यहाँ किन आएका हौ?” उनले सोधिन् ।

“साशा, मैले तिम्रो अंगालो टाढै बाट महसुस गर्न सकै । हामीले हाम्रो शब्द र व्यवहारबाट पनि माया र स्नेह देखाउन सक्छौं भन्ने कुरा मलाई कस्तो राम्रो लाग्छ । मैले मेरो साथीहरूलाई तिम्रो महाशक्तिका बारेमा बताउन यहाँ ल्याएको हुँ,” एरियोले भन्यो ।

“मेरो महाशक्ति के हो र?” साशाले सोधिन् ।

“तिम्रो परिवारमा एक जनालाई सञ्चो छैन र तिमी अरुहरूलाई यो रोग नसरोस् भनेर घरमै बसिरहेकी छौ,” एरियोले भन्यो ।

“हो, मेरो बुवालाई सञ्चो छैन र पुरै सञ्चो नहुन्जेल उहाँ आफै कोठाभित्र बसि राख्नु भएको छ ।”



“तर यो त्यति नराम्रो कुराचाहिँ होइन। हामी घरमै खेल्छौं, खाना पकाउँछौं, बारीमा समय बिताउँछौं अनि सँगै खान्छौं। म र मेरा भाइहरू सँगसँगै नाच्छौं, किताबहरू पढ्छौं र नयाँ नयाँ कुराहरू सिक्छौं। मलाई स्कूलको धेरै सम्भना आउँछ। शुरु शुरुमा हामीलाई घरमै बसिराख्न अलि गाहो लागेको थियो तर अहिले त सामान्य लाग्छ,” साशाले भनिन्।

“तर सँधै यसरी बस्न सजिलो त पक्कै छैन नि। तिमीले घरै बसेर आफ्नो परिवारसँग रमाइलो गर्न विभिन्न उपायहरू खोजेकी छौ। त्यसैले, तिमी मेरो लागि हिरो हौ,” एरियोले भन्यो।

“तिमी आफ्नो परिवारसँग भगडा गर्दैनौ?” सलिमले सोधे।

“कहिलेकाहिँ त गच्छु नि। तर यस्तो बेलामा हामीले बढी संयम राख्नुपर्छ र बुझकी हुनुपर्छ। आफूले गरेको गल्तीको लागि माफी पनि तुरन्तै माग्नुपर्छ। त्यो नै साँच्चैको शक्ति हो। त्यस्तो गर्दा आफूलाई र अरुलाई धेरै राम्रो महसुस गराउँछ। मलाई आफ्नो लागि पनि केही समय चाहिन्छ। मलाई नाच्न र गाउन असाध्यै मन पर्छ। कहिलेकाहिँ म आफ्नो साथीहरूसित फोनमा कुरा गर्छु,” साशाले भनिन्।

“तर एरियो, घर नै नहुने र घरबाट टाढा भएका मान्देहरूले चाहिँ के गर्दैन् होला, भन त?” साराले सोधिन्।

“यो एकदमै राम्रो प्रश्न हो, सारा। जाओँ, उनीहरू के गर्दा रहेछन् भनेर बुझाउन,” एरियोले भन्यो।





उनीहरू साशासँग बिदा मागेर त्यहाँवाट उडे । उनीहरू समुन्द्रले  
घेरिएको एउटा टापुमा पुगदा हावा न्यानो थियो ।



उनीहरूले त्यहाँ धेरै मान्छेहरू भएको एउटा क्याम्प देखे ।

एउटी बालिकाले उनीहरूलाई टाढैबाट देखेर हात हल्लाइन् ।

“एरियो! तिमीलाई फेरि देखेर कस्तो खुशी लाग्यो । हामी एक मिट्रको दुरीमा बस्ने कोशिस गरिरहेका छौं । त्यसैले म तिमीसँग यहाँबाट कुरा गछूँ है? तर म तिम्रो साथीहरूलाई भेट्न असाध्यै उत्सुक छु । नमस्ते । मेरो नाम लैला हो,” ती बालिकाले भनिन् ।

“नमस्ते लैला । मेरो नाम सारा हो र उसको नाम सलिम हो । तिमीले आफूलाई कोरोना भाइरसबाट जोगाउन खोजि राखेकी रहेछौ । अरु के के गर्दैछौ?” साराले सोधिन् ।

“हामी त साबुन पानीले हात धुन्छौ,” लैलाले भनिन् ।

“के तिमीले आफ्नो कुहिनाले मुख छोपेर खोक्ने गरेकी छौ?” सलिमले सोधे ।

“खै कसरी गर्ने देखाउ त?” लैलाले सोधिन् र सलिमले देखाए ।

“हामी सबै साहसी बन्न खोजिरहेका छौं तर एउटा कुराले मलाई असाध्यै चिन्तित पारेको छ । के त्यो कुरा तिमीहरूलाई सोध्दा हुन्छ? मैले सुनेको एकजना व्यक्ति विरामी भएर मरेका रहेछन् । मानिसहरू कोरोना भाइरसले मर्न पनि सक्छन् भन्ने कुरा के साँचो हो?” लैलाले सोधिन् ।



एरियो थचक्क बस्यो र लामो स्वास फेयो ।

“हो, साना हिरोहरू, यो कुरा अनौठो छ । केही मानिसहरू विरामी पदैनन् र केही मानिसहरू असाध्यै विरामी हुन्छन् । केही त मर्छन् पनि । त्यसकारण, हामीले बुढाबुढी र अरु रोग लागेका विरामी मान्छेहरूको बढी ख्याल राख्नुपर्छ, किनभने उनीहरू छिटै विरामी पर्न सक्छन् । कहिलेकाहिँ, हामीलाई असाध्यै डर लाग्यो भने, हामीहरूले आँखा चिम्लेर एउटा सुरक्षित ठाउँको बारेमा कल्पना गर्न सक्छौं । के मसँग यो कुराको अभ्यास गछौं त?” एरियोले सोध्यो ।

उनीहरू सबैले हुन्छ भने र एरियोले सबैलाई आँखा चिम्लन लगाएर एउटा सुरक्षित ठाउँको कल्पना गर्न भन्यो ।

“तिमीहरूले आफूलाई एकदमै सुरक्षित लागेको समय वा ठाउँ बारे कल्पना गर,” एरियोले भन्यो ।

त्यसपछि उसले उनीहरूलाई “के देखिरहेका छौ, कस्तो लागिरहेको छ अनि त्यो ठाउँबाट कस्तो बासना आइरहेको छ?” भनेर सोध्यो । त्यसपछि उसले उनीहरूलाई “त्यो सुरक्षित ठाउँमा अरु कसलाई निम्त्याउन चाहन्छौं र त्यो मान्छेसँग के कुरा गर्न चाहन्छौं?” भनेर पनि सोध्यो ।

“तिमीलाई कुनै पनि बेला डर लाग्दा त्यो ठाउँबारे कल्पना गर्न सक्छौं । त्यो नै तिमीहरूको महाशक्ति हो र यो कुराबारे आफ्ना साथीभाइ र परि वारलाई पनि भन है । म तिमीहरूको ख्याल राख्नु र अरुहरूले पनि तिमीहरूको ख्याल राख्नेछन् भन्ने कुरा सधैँ सम्भिक राख । यो कुराले पनि तिमीहरूलाई डर नलाग्न धेरै मदत गर्नेछ,” एरियोले भन्यो ।



“हामी सबैले एक अर्काको ख्याल राख्न सक्छौं,” लैलाले भनिन् ।

“ठिक हो लैला । हामी सबैले एक अर्काको ख्याल राख्न सक्छौं,” एरियोले भन्यो । “के तिमी हामी सित हाम्रो यात्राको अन्तिम चरणमा आउन चाहन्दै लैला?”

लैला आफ्ना नयाँ साथीहरूसँग जान राजी भइन् । लैला पनि सँगै जाने कुराले सारा धेरै खुशी भइन् । उनलाई थाहा थियो कि हामीले एक अर्कालाई सहयोग गर्नुपर्छ । उनीहरू केही नबोली त्यहाँबाट उडे । लैलालाई थाहा थियो कि उनको नयाँ साथीहरूले उनको ख्याल राख्नेछन् भनेर ।



बिस्तारै हिउँले ढाकिएका हिमालहरू देखिन लागे र एरियो एउटा सानो शहरमा ओलियो । केही बालबालिका खोलाको नजिकै खेलिरहेका थिए ।

“एरियो!” एक जनाले हात हल्लाउँदै करायो ।

“नमस्ते किम! साथीहरू, तिमीहरू सबैलाई म कोरोना भाइरस लागेर निको भएका मेरा केही साथीहरू भेटाउन चाहन्थै,” एरियोले भन्यो ।

“विरामी हुँदा कस्तो लागेको थियो?” सलिमले सोधे ।

“म धेरै खोक्यैं र कहिलेकाहीं मलाई धेरै गर्मी लाग्यो । मलाई धेरै थकाइ पनि लाग्यो र केही दिन मलाई खेल्न मन पनि लागेन । म त सुतिरहन्थै । मेरो परिवारले मेरो हेरचाह गर्थै । यहाँका हाम्रा केही अभिभावक, हजुरबुबा र हजुरआमालाई अस्पताल नै जानु परेको थियो । अस्पतालमा डाक्टर र नर्सहरूले पनि धेरै सहयोग गर्नुभयो । केही हप्ता पछि हामी सञ्चो भयौं ।”



“म किमको साथी हुँ। किमलाई कोरोना भाइरस लागेको थियो भन्दैमा हामी एक अर्काका साथी हुन छोडेनौं। हामीले एक अर्कालाई भेट्न नपाए पनि एक अर्कालाई ख्याल गर्न छोडेनौं। अहिले फेरि सँगै खेल पाएकोमा हामीहरू धैरै खुशी छौं,” किमको एउटा साथीले भने ।

“कहिलेकाहीं हामीले आफ्नो साथीको सुरक्षा गर्नु नै सबैभन्दा जरुरी कुरा हुन्छ । त्यसको लागि एक अर्कासँग टाढा आफ्नै घरमा बसेर पनि गर्न सकिन्छ,” एरियोले भन्यो ।



“हो हामीले एक अर्कालाई यसरी पनि धेरै सहयोग गर्न सक्छौं,” लैलाले भनिन् ।

“अनि एक दिन, हामी फेरि सँगै खेल्न सक्छौं र सँगै स्कुल पनि जान सक्छौं,” सलिमले भने ।

अब सारा र उनका साथीहरूले विदा मागेर घर जानो बेला भयो । उनीहरूले एक अर्का सित गरेको यो यात्रा बारे सँधै सम्झराख्ने कसम खाए । फेरि भेट नहोला भनेर सारा अलिकति दुःखी भइन् । तर किम्को साथीले भनेका कुराहरू सम्फेर उनलाई राम्रो पनि लाग्यो । कसैलाई नभेट्दैमा त्यो मान्छेलाई माया गर्न छोड्नु हुँदैन ।



एरियोले सबैलाई आ-आफ्नो घरमा पुर्याइदियो र सारा ननिदाँउजेल कोठामै बसिराख्यो ।

“भोलि पनि यस्तै गर्न सक्छौं?” साराले एरियो लाई सोधिन् ।

“होइन सारा । अब तिमीले आफ्नो परिवारसित समय बिताउनु पर्दछ । हाम्रो यो यात्राको कथा सम्फराख । आफ्नो हात धोएर र घरमै बसेर तिमीले आफूले माया गर्नेहरूलाई बचाउन सक्छौं । म कहिल्ये टाढा हुँदिन । तिमी आफ्नो सुरक्षित ठाउँमा जाँदा मलाई त्यहीं पाउनेछौं,” एरियोले भन्यो ।

“तिमी मेरो हिरो हौ । साराले सुस्तरी भनिन् ।

“र तिमी मेरो हिरो हौ सारा । तिमीले माया गर्ने जति सबैको लागि तिमी हिरो हौ,” एरियोले भन्यो ।



भोलिपल्ट सारा उठदा एरियो त्यहाँबाट गैसकेको थियो । साराले आफ्नो सुरक्षित ठाउँमा गएर एरियोसित एकछिन गफ गरिन् । त्यसपछि, गएको राति देखेका र सिकेका सबै कुरा चित्रमा कोरेर उतारिन् । त्यसपछि, आफ्नो चित्र देखाउन र आफ्ना कुराहरू सुनाउन सारा दौडेर आफ्नी आमा कहाँ गइन् ।

“आमा! हामीहरूले मानिसहरूलाई सुरक्षित रहन सहयोग गर्न सक्छौं । मैले आफ्नो यात्रामा कति धेरै हिरो हरूलाई भेटें,” उनले भनिन् ।

“अहो! तिमीले ठीक भन्यौ सारा । कोरोना भाइरसबाट सुरक्षित राख्ने धेरै हिरोहरू छन् । जस्तै: डाक्टर र नर्सहरू । तर, तिमीले मलाई हामी सबै सँधै हिरो हुन सक्छौं भनेर सम्भायौ । तिमी नै मेरो सबैभन्दा ठूलो हिरो हो,” आमाले भन्नु भयो ।

